

de tage den øvrige Del af den almindelige Styrmandsexamen, idet det saa overmaade let kan hende, selv om en Mand, naar han i 20 Aarsalderen vil tage Examen, tænker sig: Jeg vil kun fare med Seisfib, jeg bryder mig derfor ikke om denne Prøve i Maskinlære, at der dog senere i Livet kan være mange Leiligheder, hvor han meget vil angre ikke at have sat sig istand til ogsaa at kunne være Styrmand paa Dampskibe. Jeg kan anføre, at Navigationsdirektøren har meddelt mig, at han ifjor havde Examinander i Maskinlære paa 45 Aar eller saa, fordi de nu kunde faae Ansættelse i Dampskibsfarten og derfor først maatte have bestaaet den lobbeselede Prøve i dette Fag. De ønskede vist inderlig, at de havde taget denne Examen 25 Aar tidligere. (Berg: Da gjaldt den ikke!). Nei, da var Prøven i Maskinlære ikke indført, saa da kunde de ikke have taget denne Examen for 25 Aar siden, men hvad der er hændt for dem, kan senere hende for Andre, som kunde have taget Prøven i deres Ungdom. Dernæst er jeg enig med det ærede Medlem, som jeg sidst nævnte, i, at det er hensigtsmæssigt, at der ved Undervisningen ikke er ganske saa Fag. Undervisningen bliver bedre, naar man kan fordele Dagens Timer noget over flere Fag, og ikke skal anvende Alt paa et enkelt Fag. Det er imidlertid kun en mindre væsentlig Betragtning. Den anden, som jeg først nævnte, nemlig Hensynet til de unge Sømands eget Lary, er Hovedsagen. — Med Hensyn til Styrmandsexamens 2den Afdeling er der af en enkelt Taler udtalt Ønsket om, at den mulig kunde blive en Slags Stipperexamen. Det kunde maasse være meget hensigtsmæssigt, men jeg skal først bemærke, at, om den skal blive det eller ikke, afhænger ikke af Marineministeren. Det er en Sag, som skal afgjøres igjennem Sønderingsloven, der forterer under Indenrigsministeriet. Fordringerne til denne Afdeling af Examen, som jeg har tænkt mig, skulde være i alt Væsentligt de samme som nu, ere bestemte ved kongelig Anordning, ville kunne benyttes uforandrede, hvis man engang skulde befremme sig til at indføre en toungen Examen for Jørere af Skibe, der gaa paa lange Reiser; men Bestemmelse herom kan, som sagt, ikke tages ved Bestandlingen af dette Lovforslag, og Indenrigsministeren har ikke ønsket Tiden for at være gunstig til at bringe denne Sag frem. Naar jeg dernæst skal vende mig til § 5, er der i denne Paragraf først Tale om den Tid, det fordrer, at den Paagjældende har været tilfjøs, før han kan antages til Examens 1ste Afdeling. Den er for Diebliffet 6 Maaneder. Det blev foreslaaet af Navigationsdirektøren, at denne Tid skulde forandres fra 6 Maaneder til 2 Aar. Det var tilfjels begrundet paa, at i Almindelighed havde de Paagjældende rigelig denne Søfart, naar de indstillede

sig til Examen. Med Hensyn til dette Spørgsmaal kunne jo to modsatte Betragtninger, som begge kunne have en vis Bøgt, gjøre sig gjældende. Der kan dels siges, at det er ønskeligt, naar en ung Sømand indstiller sig til Styrmandsexamen, at han har været længere Tid tilfjøs og er bleven virkelig Sømand, saa at der ikke forløber for lang Tid, inden han faar sit Styrmandspatent eller Bevis, som det nu hedder, og altsaa faar praktisk Brug for det, han har lært. Den anden Betragtning gaar ud paa, at det for den Paagjældende er saameget lettere at faae Examen, naar ikke for lang Tid afskilles den fra hans tidligere Skoleundervisning, og dertil kan føies, at har han denne Examen og saa kommer ombord, vil hans Dne være mere aabent for forskjellige Ting. Han kan maasse blive Hjælper hos Styrmanden, og komme til at foretage Observationer eller paa anden Maade faae Gavn af sin Examen. Begge disse Betragtninger have endel for sig. Det er for Tiden den almindelige Mening, at det er hensigtsmæssigt, at der fordrer en nogenlunde betydelig Søfart, inden en ung Mand kan indstille sig til Examen, og, som sagt, Navigationsdirektøren foreslog, at denne Søfart skulde sættes til 2 Aar. Jeg har imidlertid ikke været tilbøjelig til at gaa saa vidt. Jeg havde først tænkt paa at ansætte det til 18 Maaneders Søfart, som er det, der fordrer for, at blive Halvbefaren. Jeg har dernæst yderligere nedsat Søfarten til 15 Maaneder af en Grund, som forøvrigt ikke staar i nogen absolut Forbindelse med denne Bestemmelse, nemlig den, at ved Søofficersskolen, hvor der tages en Examen, som i sig indbefatter den almindelige Styrmandsexamen, er der nogle Elever, der kun have været 15 Maaneder tilfjøs, naar de tage denne Examen, og for at altsaa disse tilfjøseladende ikke skulde faae et Fortrin for Andre, hvis man her fordrer 18 Maaneder eller 2 Aars Søfart, har jeg sat denne til 15 Maaneder. Jeg kan bemærke til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Paulsen), at altsaa det, at nogle af Søofficersskolens Elever kunne have været 18 Maaneder til Koffardis, istedetfor 9 Maaneder til Orlogs, kommer slet ikke i Betragtning her, thi der er blot Spørgsmaal om, hvor kort Tid kan en Elev ved Søofficersskolen have været tilfjøs, før han kommer til den omtalte Examen? Det sidste Punktum i § 5 indeholder en af de Bestemmelser, som jeg anser for de vigtigste i Loven. Det er, nemlig den, at Bedkommende, for at indstille sig til Examen, maa være indstillet fra en Skole, som har erholdt Indstillingsret fra vedkommende Minister. Naar det siges, at man derved affjærer Konkurrencen ved andre Skoler, er det ikke ganske Tilfældet. Der vil kunne finde en betydelig Forberedelse Sted ved saadanne Skoler, som ikke have Indstillingsret. Det Hæle,